

**ПРИВАТНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«МІЖНАРОДНА АКАДЕМІЯ ЕКОЛОГІЇ ТА МЕДИЦИНИ»
Кафедра внутрішньої медицини з курсом ендокринології**

**СИЛАБУС
НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ
«ДЕРМАТОЛОГІЯ, ВЕНЕРОЛОГІЯ»**

РІВЕНЬ ВИЩОЇ ОСВІТИ Другий (магістерський) рівень

СТУПІНЬ ВИЩОЇ ОСВІТИ Магістр

ГАЛУЗЬ ЗНАНЬ 22 Охорона здоров'я

СПЕЦІАЛЬНІСТЬ 222 Медицина

Розглянуто та схвалено
на засіданні кафедри внутрішньої медицини
з курсом ендокринології

Протокол № 1 від «9» 9 2020 р.

Завідувач кафедри д. мед. н. Пострелко В. М.

Київ 2020

1. Загальна інформація	
Назва дисципліни	Дерматологія. Венерологія
Викладач (-і)	д.м.н., проф. Романенко Ірина Михайлівна
Контактний телефон викладача	095 317-75-04
E-mail викладача	
Формат дисципліни	Нормативна
Обсяг дисципліни	90 годин
Посилання на сайт дистанційного навчання	
Консультації	Відповідно графіка
2. Анотація до курсу	
<p>"Дерматологія.Венерологія", як навчальної дисципліни: Дерматовенерологія як клінічна дисципліна включає загальну та спеціальну частини. Вивчення цієї дисципліни включає набуття знань щодо етіології та патогенезу, клінічної картини найпоширеніших шкірних та венеричних захворювань, принципів лікування, реабілітації та профілактики. Під час вивчення дерматовенерології серйозна увага приділяється: здатності студентів вчасно розкривати та розпізнавати клінічні прояви найбільш поширених дерматозів; дотримуватися принципів деонтології при оцінці стану пацієнтів із шкірними та венеричними захворюваннями. Отримання базових знань (під час лекцій та практичних занять) щодо принципів лікування, обробки шкіри у дітей раннього віку може бути важливим для майбутніх педіатрів, неонатологів, сімейних лікарів.</p>	
3. Мета та цілі курсу	
Мета	<p>1) базується на попередньому вивченні студентами таких дисциплін, як анатомія, медична біологія, нормальна та патологічна фізіологія, мікробіологія та інші морфологічні предмети, що є інтегративними з ними;</p> <p>2) є важливою частиною клінічних дисциплін. Дерматовенерологія буде інтегрована; оскільки основною метою цієї інтеграції є використання знань з дерматовенерології для подальшого навчання та професійних справ;</p> <p>3) базується на важливості дотримання здорового способу життя, який дає хороший шанс уникнути зараження венеричними захворюваннями.</p>
Цілі	<p>В результаті вивчення дисципліни студенти повинні:</p> <ul style="list-style-type: none"> • предмет, завдання Дерматовенерології; • сучасну концепцію дерматовенерологічного здоров'я в Україні; • структуру дерматовенерологічної лікарні; • класифікацію основних захворювань дерматовенерології ; • основні етіологічні фактори та патогенні механізми дерматовенерологічних захворювань; • основні дерматовенерологічні захворювання; • діагностичні критерії основних дерматовенерологічних розладів; • основні принципи лікування дерматовенерологічних розладів; • принципи та методи дерматовенерологічної реабілітації та профілактики дерматовенерологічних розладів, освіта та профілактика дерматовенерологічних патологій . • провести клінічне обстеження пацієнта та описати дерматовенерологічний стан; • проаналізувати дані клінічного, лабораторного та інструментального дослідження та встановити попередній діагноз дерматовенерологічної паталогії; • ідентифікувати дерматовенерологічні розлади; • визначити наявність пацієнтів із показаннями до негайної госпіталізації.

4. Результати навчання (компетентності)

Знати:	<ul style="list-style-type: none"> • Предмет і завдання Дерматології та Венерології. Історія розвитку та сучасний стан дерматології та венерології. Організація дерматологічної допомоги в Україні: стаціонарна, амбулаторна, домашня. Організація та робота дерматовенерологічного диспансеру. Організація та робота дерматовенерологічного стаціонару. Правила дерматовенерологічної допомоги та спостереження в лікарні; • Методи дерматовенерологічного обстеження. Класифікація дерматологічних розладів, концепсія, синдрому, захворювання, реєстри дерматовенерологічних розладів. Загальні принципи терапії, профілактики та реабілітації дерматологічних розладів; • Загальні принципи терапії, профілактики та реабілітації дерматовенерологічних захворювань; • Шкірні паразитози • Піодермії. • Псоріаз. Лишайник <i>ruber planus</i>. • Мікози шкіри та слизових оболонок. • Екзема, дерматит, токсикодермія. • Вірусні захворювання та бульозні захворювання шкіри. • Практичні навички збору анамнезу у пацієнта із шкірними захворюваннями. Захист історії хвороби. • Епідеміологія та класифікація захворювань, що передаються статевим шляхом. Первинний сифіліс. • Вторинний період сифілісу: клінічні симптоми, перебіг. • Сифіліс третинний. Вроджений сифіліс. • Гонорея та негонорейні захворювання сечостатевих органів. • Дерматологічні аспекти СНІДу (маркери СНІДу на шкірі).
Уміти:	<ul style="list-style-type: none"> • знати адекватні діагностичні методи для визначення дерматовенерологічних патологій; • на підставі даних клінічних досліджень та результатів лабораторних діагностик поставити діагноз дерматовенерологічного профілю; • вибрати необхідні лікувальні засоби для лікування дерматовенерологічних хворих; • надати невідкладну медичну допомогу під час венерологічних захворювань; • проводити профілактику та підтримуючу терапію у хворих на венерологічні порушення.

5. Організація навчання курсу

Обсяг курсу

<i>Вид заняття</i>	<i>Загальна кількість годин</i>
Лекції	6
Практичні (семінарські) заняття	34
Самостійна робота	

Ознаки курсу

Семестр	Спеціальність	Курс (рік навчання)	Нормативний/вибірковий
7-8 семестр	Дерматологія. Венерологія	4 курс	Нормативний

Тематика курсу

Тема, план	Форма заняття	Література	Завдання, год	Вага оцінки, %	Термін виконання
Тема 1	Лекція/	Базова,	2	2.1	Згідно

Характеристика дерматології як науки. Історичні етапи дерматології. Історія розвитку дерматології в XIX – XX століттях. Українська школа дерматології. Спеціальні методи / техніка обстеження у дерматологічних хворих. Первинні та вторинні елементи висипу; їх клінічна роль. Типові особливості психічного статусу дерматологічних хворих. Деонтологічні принципи в дерматології. Якість життя дерматологічних пацієнтів - як критерій тесту в дерматології.	Практичне	допоміжна – відповідно до п. 8	год./ 2год.		розклад у
Тема 2 Алергічні дерматози. Принципи терапії дерматозів	практичне	Базова, допоміжна – відповідно до п. 8	4 год.	2.1	Згідно розклад у
Тема 3 Паразитози шкіри	практичне	Базова, допоміжна – відповідно до п. 8	3 год.	2.1	Згідно розклад у
Тема 4 Піодемрії	лекція	Базова, допоміжна – відповідно до п. 8	2 год.	2.1	Згідно розклад у
Тема 5 Бульозний дерматоз.	практичне	Базова, допоміжна – відповідно до п. 8	1 год.	2.1	Згідно розклад у
Тема 6 Мікози шкіри та слизових оболонок.	практичне	Базова, допоміжна – відповідно до п. 8	2 год.	2.1	Згідно розклад у
Тема 7 Васкуліт.	практичне	Базова, допоміжна – відповідно до п. 8	2 год.	2.1	Згідно розклад у
Тема 8 Екзема, дерматит, токсикодермія	практичне	Базова, допоміжна – відповідно до п. 8	4 год.	2.1	Згідно розклад у
Тема 9 Вірусні захворювання шкіри.	практичне	Базова, допоміжна – відповідно до п. 8	1 год.	2.1	Згідно розклад у
Тема 10 Псоріаз. Лишайник ruber planus.	практичне	Базова, допоміжна – відповідно до п. 8	2 год.	2.1	Згідно розклад у
Тема 11 Шкірні колагенози. Принципи терапії дерматозів.	практичне	Базова, допоміжна – відповідно до п. 8	4 год.	2.1	Згідно розклад у
Тема 12 Туберкульоз шкіри	практичне	Базова, допоміжна – відповідно до п. 8	2 год.	2.1	Згідно розклад у
Тема 13 Прокази.	практичне	Базова, допоміжна – відповідно до п. 8	1 год.	2.1	Згідно розклад у
Тема 14 Пухлини шкіри.	практичне	Базова, допоміжна – відповідно до п. 8	1 год.	2.1	Згідно розклад у
Тема 15 Епідеміологія та класифікація захворювань, що передаються статевим шляхом. Загальноклінічний перебіг сифілісу	Лекція/практичне	Базова, допоміжна – відповідно до п. 8	2 год./ 2 год.	2.1	Згідно розклад у
Тема 16 Гонорея та негонорейні захворювання сечостатевої системи	практичне	Базова, допоміжна – відповідно до п. 8	2 год.	2.1	Згідно розклад у
Тема 17 Дерматологічні аспекти ВІЛ / СНІДу (маркери СНІДу на шкірі)	практичне	Базова, допоміжна – відповідно до п. 8	1 год.	2.1	Згідно розклад у
Змістовний модуль 1					
Теми 1-18	Лекція/практичне	Базова,	90	100	Згідно

	e	допоміжна – відповідно до п. 8			розклад у
--	---	--------------------------------	--	--	-----------

6. Система оцінювання курсу

Загальна система оцінювання курсу

Поточний контроль здійснюється на основі контролю теоретичних знань, навичок і вмінь на практичних заняттях. Самостійна робота студента оцінюється на практичних заняттях і є складовою підсумкової оцінки студента. Поточний контроль здійснюється під час проведення навчальних занять і має на меті перевірку засвоєння студентами навчального матеріалу. Формами поточного контролю є:

- а) тестові завдання з вибором однієї правильної відповіді, з визначенням правильної послідовності дій, з визначенням відповідності, з визначенням певної ділянки на фотографії чи схемі («розпізнавання»);
- б) індивідуальне усне опитування, співбесіда;
- в) розв'язання типових ситуаційних задач;
- г) ідентифікація збудників і переносників збудників паразитарних хвороб на фотографіях, макро- і мікропрепаратах;
- д) контроль практичних навичок;
- е) розв'язання типових задач з генетики і медичної генетики.

Оцінки у національній шкалі («відмінно» – 5, «добре» – 4, «задовільно» – 3, «незадовільно» – 2), отримані студентами, виставляються у журналах обліку відвідування та успішності академічної групи.

Підсумковий контроль успішності навчання проводиться у вигляді екзамену (диф.заліку, заліку) (письмово, усно).

Для дисциплін, формою підсумкового контролю яких є залік:

Оцінювання поточної навчальної діяльності. Під час оцінювання засвоєння кожної теми за поточну навчальну діяльність студенту виставляються оцінки за чотирибальною (традиційною) шкалою оцінювання. При цьому враховуються усі види робіт, передбачені програмою дисципліни. Студент повинен отримати оцінку з кожної теми (на кожному занятті з практичної підготовки). Виставлені за традиційною шкалою оцінки конвертуються у бали. Підсумкова оцінка за поточну навчальну діяльність визнається як середнє арифметичне (сума оцінок за кожне заняття ділиться на кількість занять у семестрі) та переводиться у бали за **Таблицею 1**.

Таблиця 1. Перерахунок середньої оцінки за поточну діяльність у багатобальну шкалу (для дисциплін, що завершуються заліком)

4-бальна шкала	200-бальна шкала	4-бальна шкала	200-бальна шкала	4-бальна шкала	200-бальна шкала	4-бальна шкала	200-бальна шкала
5	200	4,47	179	3,94	158	3,42	137
4,97	199	4,45	178	3,92	157	3,4	136
4,95	198	4,42	177	3,89	156	3,37	135
4,92	197	4,4	176	3,87	155	3,35	134
4,9	196	4,37	175	3,84	154	3,32	133
4,87	195	4,35	174	3,82	153	3,3	132
4,85	194	4,32	173	3,79	152	3,27	131
4,82	193	4,3	172	3,77	151	3,25	130
4,8	192	4,27	171	3,74	150	3,22	129
4,77	191	4,24	170	3,72	149	3,2	128
4,75	190	4,22	169	3,7	148	3,17	127
4,72	189	4,19	168	3,67	147	3,15	126
4,7	188	4,17	167	3,65	146	3,12	125
4,67	187	4,14	166	3,62	145	3,1	124
4,65	186	4,12	165	3,6	144	3,07	123
4,62	185	4,09	164	3,57	143	3,05	122
4,6	184	4,07	163	3,55	142	3,02	121
4,57	183	4,04	162	3,52	141	3	120
4,55	182	4,02	161	3,5	140	Менше 3	Недостатньо
4,52	181	3,99	160	3,47	*139		
4,5	180	3,97	159	3,45	138		

Максимальна кількість балів, яку може набрати студент за поточну навчальну діяльність для допуску до ПК становить 120 балів.

Мінімальна кількість балів, яку повинен набрати студент за поточну навчальну діяльність для допуску до екзамену становить 72 бали. Розрахунок кількості балів проводиться на підставі отриманих студентом оцінок за традиційною (національною) шкалою під час вивчення дисципліни впродовж семестру, шляхом обчислення середнього арифметичного (СА), округленого до двох знаків після коми.

Оцінювання самостійної роботи студентів. Самостійна робота студентів, яка передбачена темою заняття поряд із аудиторною роботою, оцінюється під час поточного контролю теми на відповідному занятті. Засвоєння тем, які виносяться лише на самостійну роботу, перевіряється під час підсумкового модульного контролю.

Таблиця 2. Перерахунок середньої оцінки за поточну діяльність у багатобальну шкалу (для дисциплін, що завершуються іспитом (диференційованим заліком))

4-бальна шкала	120-бальна шкала	4-бальна шкала	120-бальна шкала	4-бальна шкала	120-бальна шкала	4-бальна шкала	120-бальна шкала
5	120	4,45	107	3,91	94	3,37	81
4,95	119	4,41	106	3,87	93	3,33	80
4,91	118	4,37	105	3,83	92	3,29	79
4,87	117	4,33	104	3,79	91	3,25	78
4,83	116	4,29	103	3,74	90	3,2	77
4,79	115	4,25	102	3,7	89	3,16	76
4,75	114	4,2	101	3,66	88	3,12	75
4,7	113	4,16	100	3,62	87	3,08	74
4,66	112	4,12	99	3,58	86	3,04	73
4,62	111	4,08	98	3,54	85	3	72
4,58	110	4,04	97	3,49	84	Менше 3	Недостатньо
4,54	109	3,99	96	3,45	83		
4,5	108	3,95	95	3,41	82		

Максимальна кількість балів, яку може набрати студент під час підсумкового контролю засвоєння студентом знань, становить 80 балів.

Таблиця 3. Шкала оцінювання диференційованого (іспиту) заліку:

Національна шкала	Бальна шкала
«5»	70-80
«4»	60-69
«3»	50-59

Оцінювання підсумкового контролю вважається зарахованим, якщо студент набрав не менше 60% від максимальної суми балів (для 200-бальної шкали – не менше 50 балів).

Кінцева кількість балів, яку студент набрав з дисципліни визначається як сума балів за поточну навчальну діяльність (Таблиця 2) та за підсумковий контроль (диференційований залік, іспит) (Таблиця 3).

Вимоги до письмової роботи	Підсумкова письмова робота виконується у формі контрольної роботи.
Практичні заняття	Модуль 1
Аудиторна робота	
Змістовий модуль 1	
Теми 1-17	сума
Контрольна робота – 0	40
Тест – 10	
Робота на парах – 20	

Реферат/презентація – 10	
Умови допуску до підсумкового контролю	Семестровий контроль передбачений у формі заліку. Передбачає підсумкову оцінку у 200-бальній шкалі як сума оцінок за поточний контроль знань (усне опитування, письмове опитування, тести, перевірка ідентифікації мікропрепаратів, рефератів), результатів складання 2-х змістових модулів.

7. Політика курсу

Організація навчального процесу здійснюється із застосуванням Європейської кредитно-трансферної системи (ЄКТС) оцінювання успішності студентів. Зараховуються бали, набрані при поточному опитуванні, самостійній роботі та бали підсумкового контролю. При цьому обов'язково враховується присутність студента на заняттях та його активність під час практичних робіт. Недопустимо: пропуски та запізнення на заняття; користування мобільним телефоном, планшетом чи іншими мобільними пристроями під час заняття (крім випадків, передбачених навчальним планом та методичними рекомендаціями викладача); списування та плагіат; несвоєчасне виконання поставленого завдання, наявність незадовільних оцінок за 50% і більше зданого теоретичного і практичного матеріалу.

8. Рекомендована література

Базова:	<ol style="list-style-type: none"> 1. Таплін Д, Мейнкінг ТЛ: Зараження. стор. 1465. У Шахнера Л.Х., Гансен РК (ред.): Педіатрія. Дерматологія. 2-е вид. Черчілль Лівінгстон, Нью-Йорк, 1988. 2. Візлі РЖ, Фрвін АМ: Інфекції вірусом простого герпесу. У Ремінгтон ЖС, Клейн ЖО: Інфекційні захворювання плода та новонародженої дитини. 4-е вид. Філадельфія, 1995. 3. Хайгер АС, Куртз Ж: Вірус вітряної віспи (вітряна віспа) та герпес (оперізуючий лишай). стор. 885. Підручник з дерматології. 5-е видання Т. 2. Наукові публікації Блеквелла, Лондон, 1992. 4. Левер ВФ, Шаумбург-Левер Г: Гістопатологія шкіри. 7-е видання Ліппінкотт, Філадельфія, 1990 рік. 5. Лалезарі Ж, Стагг Р, Жафф Н, Хічкок М, Дрю В: Доклінічний та клінічний огляд противірусного агента цидофовіру на основі нуклеотидів (НРМРС). Противірусна хіміотерапія. 4-е вид. Пленум прес. Нью-Йорк, 1996. 6. Фейгін Р.Д., Черрі Дж.Д. : (ред.): Підручник дитячих інфекційних хвороб. 3-е вид. Філадельфія, 1992. 7. Френдс ІЖ, Пеннейс НС: Вірусні інфекції. стор. 1257. У Шахнері Л.А., Хансен РК (ред.): Дитяча дерматологія. 2-е вид. Черчілль Лівінгстон, Нью-Йорк, 1995. 8. Говард Р, Фріден Ай Джей: Вірусні екзантеми. У: Шкірна медицина та хірургія. Інтегрована програма з дерматології. Філадельфія, 1996. 9. Ендрю Г., Домонкос А: Хвороби шкіри. стор. 749. Філадельфія, Лондон, 1963 рік. 10. Тренер Д.Ц. : Довідник з промислової токсикології. стор. 153. Сідней, 1966 рік. 11. Брандт М.А., Без чарівної кулі. Соціальна історія венеричних хвороб у США з 1880 р., Преса Університету Оксфорд, Нью-Йорк, Оксфорд, 1987, с. 5.
Допоміжна:	<ol style="list-style-type: none"> 1. Брандт М.А., Без чарівної кулі. Соціальна історія венеричних хвороб у США з 1880 р., Преса Університету Оксфорд, Нью-Йорк, Оксфорд, 1987, с. 5. York, 2. Сессіо Ж., Медицина в літературі, Нью-Йорк, Лонгман, 1978. 3. Лоуі Д, Андрюфій Е, Вартс. Фізпатрік Т, Айсен А, Вольфф К, Фрідберг, Ауштен К: Венерологія в загальній медицині. 4-е вид. Нью-Йорк, 1999. 4. Левер ВФ, Шаумбург-Левер Г: Гістопатологія шкіри. 7-е видання Ліппінкотт, Філадельфія, 1990 рік. 5. Інаба М, Інаба Ю: Запах людського тіла: сифіліс, етіологія, лікування та супутні фактори. Токіо, 1997. 6. Фаєрджеман Ж: Пітироспорові інфекції. стор. 69. Шкірні грибкові інфекції. Нью-Йорк, 1992. 7. Фаєрджеман Ж: Різнокольоровий лишай (пітниця різнокольорова). стор. 1, Клінічна Дерматологія. Ліппінкотт-Ворон, Філадельфія, 1995 рік. 8. Джонс ВЕ: Кетоконазол сьогодні: огляд клінічного досвіду. Манчестер, Англія, 1987 рік. 9. Бергбрант І. М.: Себорейний дерматит та грибки <i>Pityrosporum ovale</i>: культурні, імунологічні та клінічні дослідження. Акта Дерм Венерол Саплл (Сток) 167, 1991. 10. Підручники з дерматології та венерології.

Викладач д. мед. н., проф. Романенко І.М.